

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1059/2018
26.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Енвера Бегешија, због кривичног дела трговина људима из члана 388. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Енвера Бегешија адв. Момчила Ковачевића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу 16Кж1 504/17 од 15.12.2017. године и 12Кж3 8/18 од 28.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 26.09.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Енвера Бегешија, адв. Момчила Ковачевића, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу 16Кж1 504/17 од 15.12.2017. године и 12Кж3 8/18 од 28.05.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу 16Кж1 504/17 од 15.12.2017. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу, преиначена је пресуда Вишег суда у Нишу К 98/16 од 24.01.2017. године, само у односу на окривљеног Енвера Бегешија, тако да је окривљени Енвер Бегеши оглашен кривим због кривичног дела трговина људима из члана 388. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од пет година, коју ће издржати по правноснажности пресуде, а у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 08.07.2015. до 22.03.2016. године, као и време проведено у екстрадиционом притвору у Краљевини Шведској од 11.12.2014. до 08.07.2015. године.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног о чијој ће висини првостепени суд донети посебно решење.

Оштећена АА је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак сходно члану 258. став 4. ЗКП, док у осталом делу, жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу је одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу у односу на окривљене ББ и ВВ је потврђена и одлучено да трошкови кривичног поступка у односу на ове окривљене настали пред другостепеним судом падају на терет буџетских средстава и биће исплаћени из средстава Апелационог суда у Нишу, а о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12КжЗ 8/18 од 28.05.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Енвера Бегешија, а пресуда Апелационог суда у Нишу 16Кж1 504/17 од 15.12.2017. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Енвера Бегешија, адв. Момчило Ковачевић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Енвера Бегешија у односу на повреду одредбе кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног Енвера Бегешија, адв. Момчило Ковачевић, у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, јер за кривично гоњење окривљеног Енвера Бегешија није прибављено одобрење Републичког јавног тужиоца, нити званично обавештење Краљевине Шведске, да ли је предметно кривично дело кажњиво по закону те државе, па су судови повредили одредбу члана 8. и 10. Кривичног законика, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Одредбом члана 8. став 1. КЗ, прописано је да кривично законодавство Србије важи за држављанина Србије и кад у иностранству учини било које друго кривично дело, осим кривичних дела наведених у члану 7. овог законика, ако се затекне на територији Србије или буде изручен Србији, а одредбом члана 10. став 2. Кривичног законика, прописано је да у случају из члана 8. и члана 9. став 1. овог законика кривично гоњење се може предузети само ако се за кривично дело кажњава и по закону земље у којој је оно учињено, осим када постоји одобрење

Републичког јавног тужиоца или када је то предвиђено потврђеним међународним уговорима.

Из списка предмета произилази да је у поступку екстрадиције окривљеног Енвера Бегешија, Министарство правде Краљевине Шведске уз допис од 11.06.2015. године, доставило и одлуку Владе Краљевине Шведске П: 1 од 11.06.2015. године, којом се „одобрава екстрадиција Енвера Бегешија Србији због кривичног дела које по Шведском закону одговара трговини људима“.

Из наведеног произилази да је у конкретном случају кривично дело које је окривљеном Енверу Бегешију стављено на терет кажњиво и по закону земље у којој је дело учињено, па сходно томе није било потребно одобрење Републичког јавног тужиоца, те стога нису повређене одредбе члана 8. и 10. Кривичног законика како се то неосновано истиче у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Стога, наводи браниоца, да су побијане пресуде донете уз повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП оцењени су као неосновани.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног Енвера Бегешија, адв. Момчило Ковачевић, као разлог подношења истог само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које повреде је захтев дозвољен, али не опредељује у чему се ова повреда материјалноправне природе састоји, већ у образложењу захтева наводи да у радњама окривљеног не стоје законска обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, јер по наводима захтева „живот у породичној заједници, где свако има своју одлуку и задужење, у складу са својом улогом у породици и статусом азиланата, није кривично дело“ из чега произилази да се у захтеву износи сопствена оцена изведених доказа и свој лични став да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у осталом делу захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић